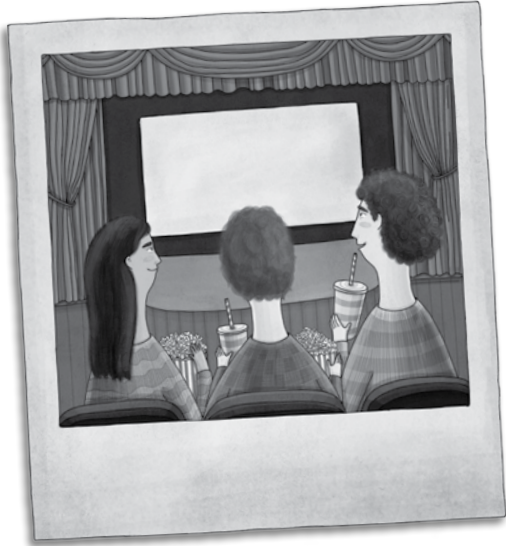
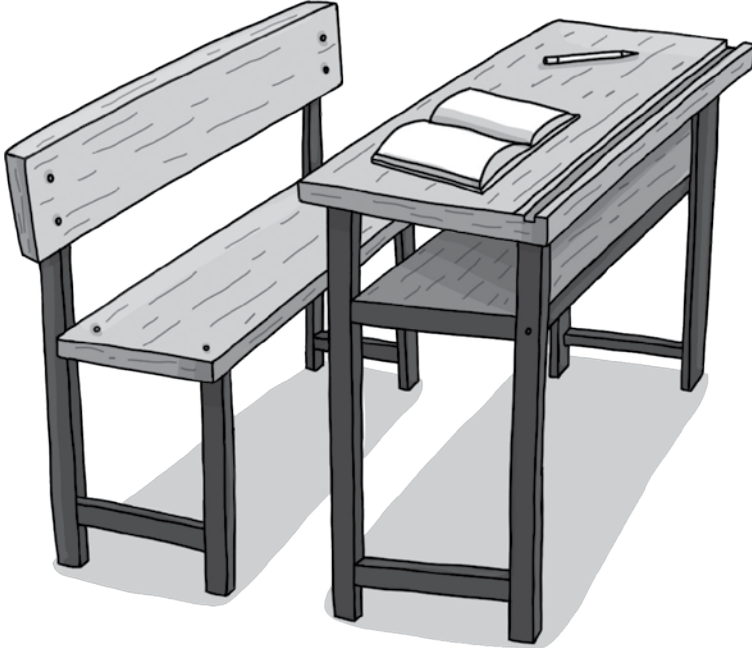

.OKUL SİNEMASI

Ülker Kurtcan

Bölüm 1

HAYAL KURUN!

Tatillerden hoşlanmadığımı bu yaz anladım...

Tam üç ay sonra, yedinci sınıfa başlarken, tarif edilemez bir neşeyle güne başlamıştım.

Uzun bir boşluğun sona ermiş olması da vardı tabii, ama içten içe bütün yaz yüzümde biriken ince ter tabakasından kurtulduğuma seviniyordum en çok.

Yaz boyunca ne çok sıcak, ne çok özlem çektim. "Tatil için nereye gidiyorsun?" sorusundan nefret ettiğimi de, yine bu yıl anladım. Soranlara, "Hiç bir yere," dedim. Günler boyunca çok az sözcükle konuştum.

Sonra bir gün annem, "Yaz tatili gençlik gibidir; çabuk geçer," dedi. "Tadını çıkarmaya bak."

Yılların tecrübesi, diye düşünüp önerisini dikkate almak zorunda kaldım. Kız arkadaşlarıma, kulaktan kulağa kadar olmasa da, anlatacak bazı tatil anılarını biriktirmeye çalıştım. Anneli-kızlı... Yaz aylarının hoş anlarını, sulu ve eğlenceli kısımlarını derledim topladım; ömrümün 'yılığ

na' depoladım. Okulun açılacağı günü saydığımı ise anneye çaktırmadım.

Beni okul kapısının önüne bırakırken annem, "Yine ilk gün yüzünü takınmışsın," dedi. "Sanki bir zafer kazanmış gibi mutlu görünüyorsun."

"Öyle" dedim. "Yağmur bulutları çekiliyor, sonunda güneş yüzünü gösteriyor."

"Biraz da soru işaretleri var gibi..."

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Arkadaşlarımı, radyomuzu... Hiç değişmesinler; bıraktığım gibi kalsınlar istiyorum."

"Hep öyle kalsınlar istiyorsun yani... Ama..."

"Sakin, sakın devam etme!"

* * *

Okul günlerinin en sıra dışı günüdür ilk gün!

Baştan savılan, "Öf bitse de eve dönsük," denilecek günlerden bir tanesi değildir. Sabah güneşi sıralandığımız yeri yaksa da gölgeye kaçmayı bile akıl etmediğimiz, birbirimizi yeni-

den görmenin coşkusuyla her bir sözcüğe büyük anlamlar yükleyerek konuştuğumuz günlerden biridir. Yeni bir yıl başlamasına rağmen bahçede toplaşanların dilinde, geçen yılın anılarının dolandığı çok özel bir gündür!

Başkalarıyla konuşurken bile gözlerim, dik dik ve parlak bakan bir çift göz arıyordu. Aklım, bahçenin çeşitli köşelerine gidip gelirken o gözler arkamda belirivermişti işte.

"Ne zamandır burada dikiliyorsun?" diye sordu.

"Yıllardır..."

Gülüştük, sanki o gün tanışıyor muyuz gibi hafifçe sarıldık. Temkinli bir şekilde sırtlarımızı sıvazladık.

"İkimiz de uzamışız..." dedim.

"Ben daha çok..."

"Bütün kızlar gibi... Hepsi boy atmış!"

Tam, "Gökhan da seni arıyordu," diyordu ki, kendisi yanımda beliriverdi ve "İşte en sevdiğim!" dedi. Kollarını ikimizi de kavrayacak gibi iki yana açmıştı.

"Oo saçların iyice uzamış," dedim.

"Tam kestirecektim ki okullar açıldı," diye cevapladı Gökhan muzip bir gülümsemeyle.

“Yaa kesin!”

O kendisine özgü ‘Her şey yolunda’ bakışını takınmıştı. “Kantinin çayını özledim,” deyip duruyordu. Okulda çıkan yemeklerden övgüyle bahseden bir tek onu tanımıştım. Hâlâ da öyleydi. Hiç değişmemişti, sadece biraz daha büyümüştü.

Buğulu bakan açık renkli gözlerden ise eser yoktu. Koskoca bahçeye bir tek o mu sığamamıştı? Ona mı yer yoktu? Papatyalar yazın bittiğini herkesten önce anlamaz mıydı?

Tatilde pek görüşmesek de okulun ilk günü onun da benim kadar heyecanlı olacağından emindim. Galiba yanılmışım, ortalıkta beni arayan narin bir kız görünmüyordu. Arkadaşlık yasalarına göre, birbirimizi görür görmez sımsıkı sarılacak, yüksek seslerle çığlıklar atacaktık.

İlk günün ilk saati geçmiş olmasına rağmen hiçbirini yapamamıştık hâlbuki. Hiç tanımadıklarına bile gülerek selam verirken içlerinde bir tek Papatya yoktu.

“Haydi ama..” dedi Mercan. “Radyomuzdan anons yapma zamanı!”

“Öyle ya, yeni eğitim-öğretim döneminin ilk yayınına saniyeler var!”

Aklımı zar zor bahçeden toparlayıp radyoya çevirdim. Radyonun kurulduğu gün yaptığımız ilk anonsun heyecanı içi-

mi kaplayıverdi. Okulun idari bölümünün kapısından hızla içeri girerken endişeler, meraklar, hemen hepsi dışarıda kalmıştı. Saklamaya çalışsa da Mercan da benim kadar telaşlıydı. Bir an önce radyosuna kavuşmak, geride bıraktıklarını bıraktığı gibi bulmak istiyordu. Merdivenleri çıkarken arkasından yetişmek imkânsızdı.

“Oda kaçmıyor ya, beklesene!”

“Ya kaçtıysa?”

Şaka yapmıyordu, odasında yapılacak herhangi bir değişiklikten duyduğu korku sesinin tonuna yerleşmişti. Sanki havada bir ‘aksilik’ kokusu alıyordu.

Nefes nefese odanın kapısını açtığımızda, bilindik bir karanlıkla karşılaştık. Mercan, duvarın üzerindeki düğmeyi çarçabuk bulup ışıkları yaktı. Özenle yerleştirdiğimiz cihazların üzerine gelinlik gibi örttüğümüz beyaz çarşafları hızlıca kaldırıp altlarına baktık.

“Oh!” dedi, “Hepsi yerli yerinde!” Birkaç saniye içinde yeniden hayata dönmüştü. Gözleri yeniden fırl fırl dönüyordu.

“Biraz toz var ama..” dedim. “Sıkıntı yok, çarçabuk hallederiz.”

En sevdiğimiz oyuncağı, yıllar sonra kırılmamış bulmuşuz gibiydik; o kadar derindi coşkumuz. Odanın içerisine, yarım kalan bir muhabbete aylar sonra aynı yerden başla-

manın tadı dağılıverdi. Duvarlara, pencereye, sandalyelere neşe tozları serpiliverdi.

Mercan mikrofonu sevgiyle eline alırken üzerine bir-iki defa vurdu. Çalıştığından emin olduktan sonra mikseri ve diğerlerini kontrol etti. İlk anons için hazır. Bahçedeki müdür beyin konuşması bitmesini bekledi ve öğrenciler dersliklerine dağılmadan önce yüksek bir sesle, “Günaydın!” diye bağırdı. İlk anonslarda hep böyle bağırdı. Sonra sesine ayar verip başlangıç konuşmasını yaptı:

“Uzun bir öğretim yıl bizi bekliyor,” dedi. Bu arada bana göz kırpmayı da ihmal etmedi. “Sadece derslerden değil, yaşama dair sınavlarımız da olacak. Umarım hepsinden geçer not alırız. Biz buradayız: ne zaman haykırarak bir sözünüz, bir nefesiniz olsa gelin, çekinmeyin. Radyomuz emrinizde.”

Mikrofonu uzattığında önce almak istemedim. El işaretleriyle ‘sen devam et!’ dedim. Ama ısrarla konuşmamı istedi. Çekinmemi anlamadı. Aslında ben de heyecanımı anlamlandıramıyordum.

Mikrofonu kapattı. “Neden nazlanıyorsun?” diye hafif kızgın sordu.

“Hazır değilim.”

“Sanki Nemrut dağında Kommagene kralıyla konuşacaksın.” Çaresiz mikrofonu aldım, çalıştığından emin olduktan sonra “Okula gelirken çantanıza heyecanlarınızı ve beklen-

tilerinizi de koymayı unutmayın,” dedim. Sesim onunkisi kadar gür çıkmıyordu. “Ve sevgili arkadaşlarım bir de dileğim var: Gökkuşluğu hep üzerimizde olsun!”

Mikrofonu yerine koyarken Mercan’ın, “Bir de hazır değilmiş!” diye kendi kendine söylendiğini duydum ama karşılık vermedim.

“Öğlen arasında koridorlarda müzik yayını olacak mı?” diye sorunca Mercan yanında getirdiği belleği gösterdi. Yaz boyunca keşfettiği yeni şarkılar için çok heyecanlıydı, “Çalmak için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de panomu görmek için...”

Radyo odasından çıkar çıkmaz tatile gitmeden önce bıraktığım panonun önüne koştum.

Okulun son günü, okul radyosunun açılışıyla ilgili temayı kaldırıp, yerine sürpriz bir tema koymuştum. Sonuçlarını görmek içinse yaklaşık üç ay bekledim.

Panonun ortasına koca harflerle ve her zamanki gibi renkli baskılı olarak TATİL ÖDEVİ diye yazmıştım. Bir ödev de bendendi. İsteyene tabii -yapmak ve katılmak isteyenlere özel bir ödevdi bu.

TATİL ÖDEVİMİZ: DANS ETMEK - ŞARKI SÖYLEMEK - HAYAL KURMAK!

YAZ BOYUNCA DANS EDEREK ŞARKI SÖYLEYİN VE KURDUĞUNUZ HAYALLERİ ÖNÜMÜZDEKİ YIL OKULA GETİRİN.

Yaz tatili boyunca sebep olmaksızın, yer ayrımı yapmaksızın dans etmelerini zorunlu tuttum. Masum bir öneri değildi, adı üzerinde ödevdi. Dans etmek için illa ki dans salonlarına gidilmesi gerekmiyordu. Mutfakta, evin koridorlarında, yatağın üzerinde, bahçede; her yerde dans edilebilirdi. Belki sabah kalkar kalkmaz, belki öğle sıcağında, belki bir deniz kıyısında... Her nerede olurlarsa olsunlar dans ödevi mutlak yapılmalıydı.

Dans etme ödevini beğenmeyenlere, şarkı söylemeyi önerdim. Üstelik bu ödevi yapmak için şarkıcı olmak gerekmiyordu. Ya da sesimizin güzel olması da... Şarkı söylemek, gündelik yaşamın dertlerinden ufacak bir kaçış olabilirdi, belki de ruhumuzun gizli yerlerini açığa çıkarabilirdi; bilinmez ki. Kendini ritme bırakmak, ya da bir şarkı nakaratını tutturup kendi yaşamından başkalarinkine küçük geçitler inşa etmek, köprüler kurmak mümkün olmaz mıydı?

Tatil ödevinin son bölümünü ise en önemli kısma ayırdım. Hayal kurmaya...

Panoda bu ödev için özel bir bölüm açtım ve nasıl yapılacağına dair açıklamalar yazdım. Özellikle sınavlara hazırlık test kitaplarını açmadan önce hayal kurmayı mecbur tuttum. Bir hayal-bir test! Akşam yatmadan önce de hayallere özel bir zaman ayrılmasını önerdim. *Hayal kurmak,*

sabah kahvaltısı yapmak kadar önemlidir, diye yazdım. *Baş ağrısına, sırt ağrısına en önemlisi tüm ruh ağrılarına birebirdir,* diyerek bitirdim. Herkes görsün diye kocaman harflerle panonun sonuna bir dipnot iliştim:
HAYAL KUR, AĞRILARINDAN KURTUL!

Panomun önü bomboştu. Tatil ödevim ne kadar ciddiye alınmıştı, doğrusu onu ilk günden anlamak mümkün değildi.

“Okula gelince anladım ki bu köşeyi özlemişim.” Hemen arkamdan onun da geleceğini biliyordum. İlk dersler henüz başlamadığından Mercan da sınıfına geçerken panonun önüne uğramıştı.

“Peki tatil ödevlerini yaptın mı?”

“Daha önemli ödevlerim vardı.”

“Böyle söyleyeceğini biliyordum,” dedim gülerek.

“O zaman neden sordun?”

“Merak işte. Belki de gıcıklığın azalmışsa diye.”

“Sıcaklar azalır, o azalmaz.”

“Anlaşıldı. Ödevimi ciddiye almayanlardansın.”

“Papatyayı gördün mü?”

“Konuyu nasıl da değiştirdin. Bahçede yoktu. Zaten hemen radyo odasına geçtik.”

“İyi ya sınıflara bakarız.”

Çok geçmeden panonun önünde üç kişi olduk.

“Sizi burada bulacağımı biliyordum,” dedi Gökhan. “Kaçar gibi gittiniz yanımdan!”

“Ee canlı yayın beklemez!” dedi Mercan. Sesinin tonundan ne kadar gururlu olduğu okunabiliyordu.

Gökhan ise bana bakıp konuşmaya devam ediyordu: “Bu yıl çok güzel olacak!”

Neden? der gibi baktık. Cümlesinin devamını çok merak ediyordum ama Mercan dayanamadı, lafını yapıştırdı: “İlk günden anladın demek.”

“Evet, eminim. Çok güzel şeyler olacak.”

“Bu yıl sihirli cümle olarak bunu bulmuşsun,” dedi Mercan. “Tekrarlayıp duruyorsun.”

“Yoksa unuttunuz mu?” Israrla sorusunun cevabını bekliyordu.

“Neyi?” derken şaşkın şaşkın bakıyorduk.

“Amma da şaştınız ha! Tarih ve Arkeoloji Kulübü kuracağım ya.”

Bir anda hatırladık. “Haaa, şu mesele!”

“Siz ne sandınız? Bütün yaz, o kulübün hayaliyle yaşadım. Ben ödevimi yaptım yani.”

Gözleri anlamlı anlamlı bana bakıyordu. Gülümsedim. Tatil ödevini ciddiye alan biri olduğu için çok sevinmişim.

“Eh iyi o zaman,” dedi Mercan. “Oldu olacak. Bir de *Hayal Kulübü* kurun.”

Sesindeki alaycılığa aldırmaıyıp, “Neden olmasın?” dedim. “Birbirinden farklı ve eğlenceli hayal kurucularının bulunduğu bir kulüp.. Hiç fena fikir değil.”

“Siz kulüpleri kuradurun, ben derse gidiyorum.”

Gökhan, “Kuracağız tabii,” diye bağırdı arkasından. O sınıfa giderken, geç kalmak pahasına bir kez daha bahçeye çıktım. Mavi gözlü ve buğulu gözleri bir kez daha aradım. Hatta sarı saçlı bir kıza koşarak kızı omuzundan tuttum -filmlerdeki gibi... Ama yanılmışım; aynen filmlerdeki gibi.

En son birkaç hafta önce telefonla konuşmuştuk, gayet iyiydi. Okul açılacağı için benim kadar sabırsızdı. Aklımdaki tuhaf düşünceleri bahçedeki otların arasına karıştırdım. Mutlaka geç kalmış olmalıydı.

Şubeler değişmediğinden bir yıl önceki gibi 7A'nın yolunu tuttum. İlk dersler, yeni gelen öğretmenler derken tanışma

faslı öğlene kadar sürdü. Teneffüs aralarında yedinci sınıf dersliklerinin olduğu koridoru arşınladım, ne yazık ki yoktu.

Mercan, “Beraber evine gideriz illa ki buluruz,” deyince yalnız olmadığımı bir kez daha anladım.

Okulun koridorları doldukça panomun başına üşüşenler de artmaya başlamıştı. Birbirlerine tatil ödevini gösterip, akıllarınca dalga geçiyorlardı. Özellikle okula yeni gelen öğrenciler, ne panomu ne de tatil ödevini anlamışlardı.

“Ne matrak okul ya burası!”

“Ödev bak! Tam kafa ödevi.”

“Sonunda okulumu buldum oğlum!” dedi biri yanındakine. “Bütün ödevler böyleyse, bize her gün tatil.”

Duyduğumu da, içten içe güldüğümü de fark etmediler. Panomun önünde konuştuğum konuşurlar.

Yeni gelenler, tanıdık yüzler, tatilde hayal kuranlar, kurmayanlar, gönlünce dans edenler dolup taşı. Üstelik şarkı söylemeye, tam da panomun başında başlayanlar bile vardı. Kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Ne güzel ki sonunda okul açılmıştı!

Öğlen arasında başlayan müzik yayınına şaşırانları izlemek, benim için günün hobisi olmuştu. Onları, başları havada, yayının geldiği yeri öğrenmeye çalışırken gördükçe

içten içe gülüyordum. Sesin nereden geldiğini bulmak, yeni başlayanlar için hiç de kolay değildi.

“Normal zil sesine benzemiyor.”

“Bayağı bildiğin reklam cıngılı gibi bir şarkı çalıyor.”

“İyi de nereden çalıyor?”

“Müdürün odasından değil herhâlde.”

“Yoksa konservatuara mı geldik?”

“Zaten burada müdür değil, orkestra şefi varmış.”

Henüz okulun bir radyosu olduğu gerçeğiyle tanışmadıklarından bir takım ‘okul efsaneleri’ yaratıyorlardı.

DİKKAT BU OKULDA RADYO VAR! tabelası ise henüz asılmamıştı.